

SZIJJ FERENC

Pantalassza

Egy pikkelyes fürdőkádban fekszem, ma leengedtem az oxigént.
Partrahúlt város, nyíló kapuk szorítanak szárnyuk mögé.
Egyre zöldebb lesz: az a néhány záróizom ellazul,
gyökerén sűrlődik a dagály, s egy fogsornyi fény vízbe hull.

A révült öbölben megerőszakoltak egy ablakot,
a falhoz nyomta, s a fülébe sziszegte. Az válaszolt.
A hegyek mögül figyeljük, kihasználva minden repedést,
amint a homokban hagyja sorsát a táguló párbeszéd,

és a sarkok kútjaiban felhajlik az iker-folyam, --
magukhoz térnek, elpattannak a fagyvas csigolyák,
a színeket szétfeszítem. Utcák hullatják ágaik.

Rántapadt torlaszoktól kell megtisztítanom magam.
A hullámokra vásznat feszítenem. A lágy partokról
még láthatom rajta egy szülés foszladozó árnyait.